

58. Фестивал професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“ 12. мај 2022.

ПРЕДСТАВЉАМО ЖИРИ 58. ФЕСТИВАЛА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ „ЈОАКИМ ВУЈИЋ“

СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ

Рођена 1955. у Ужицу. 1980. дипломирала на Факултету примењене уметности, одсек костимографија у класи професорке Анђелке Слијепчевић. На истом факултету прве две године студирала вајарство. Боравила у Паризу и Милану усавршавајући се и радећи као модни креатор. Радила је у модној индустрији у „Таратекс“-у у Бајиној Башти као модни креатор (1981), такође у „Тифани“-ју у Чачку. Током три године радила је у Уметничкој школи у Ужицу као професор на одсеку Стилски кројач. На краћим филмским формама радила је са редитељима Драганом Кресојем и Милијом Животићем.

Од децембра 1981. ради у Народном позоришту у Ужицу као костимограф.

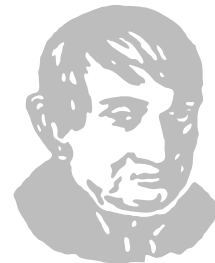
Урадила до сад најмање 200 представа (за неке од њих и сценографију) и поврмено се бавила модом, сликарством и графичким дизајном, сценографијом, унтрашњом архитектуром. Радила у Ужицу, Крагујевцу, Сомбору, Београду, Шапцу, Тузли, Прибоју, Зајечару, Приштини, Гњилану, Книну, Новој Вароши, Зрењанину, Крушевцу, Чачку, Ужгороду (Украјина), Херцег Новом...

Члан је Удружења ликовних и примењених уметника и дизајнера Србије од 1981. године, Удружења ликовних уметника Ужица и Удружења драмских уметника Србије. Имала је девет самосталних изложби, а више пута учествовала на групним изложбама и Салону Удружења ликовних уметника Ужица. Учествовала је на позоришном Бијеналу у Венецији као костимограф представе *Слућа двају јосјодара* Голдони, 2007.

Освојила је бројне награде за свој рад: на Сајму моде 1981. године Плакета УЛУПУДС-а за најбољу колекцију; Награда УЛУПУДС-а за костим у представи *Занарел или Уображени ројоња* у Зајечару, 1997; „Ардалион“ за костим у представи *Пер Гиниј*, режија Кокан Младеновић, на 4. ЈПФ Ужице, 2000; за исту представу по анкети Сцене – најбољи позоришни костим у сезони 1999/2000; признање Прстен са ликом Јоакима Вујића за изузетан допринос развоју Театра и допринос развоју позоришне уметности у Србији, Књажевско-српски театар, 2015; Плакета града Ужица 2018; Специјална награда за сценски дизајн за *Пилага* Пазолини, на Бијеналу сценског дизајна 2006. у конкуренцији 1400 сценских догађаја у Београду. Више награда на Фестивалу „Јоаким Вујић“: *Комунистички рај* А. Поповић (Ужице), награда за костим, Зајечар 1987; *Родољубци* Ј. С. Поповић (Приштина), Зајечар 1987; Војцек Г. Бихнер (Ужице), Награда „Иван Вучковић“ за ликовност (са Снежаном Петровић), Приштина 1988; Галеб А. П. Чехов (Ужице), награда за костим, Пирот 1998; *Раго ице Србин у војнике* (Ужице), награда за ликовност са Миодрагом Табачким и Ивицом Клеменцом, Крушевац 1992; *Койље* (драматизација *Дорошеја* Добрила Ненадића) Ж. Хубач (Ужице), награда за

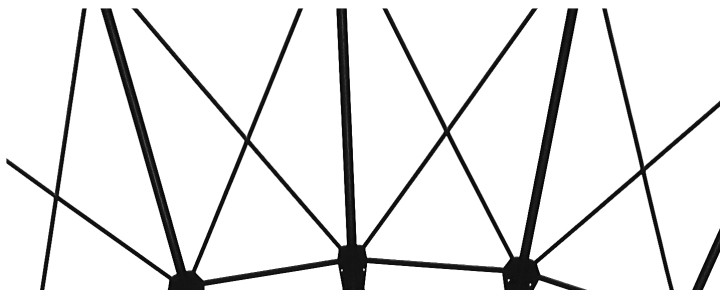
Снежана Ковачевић,
костимографкиња
ФОТО: Игор Ђорђевић

костим, Пирот 1999; *Бојојављенска ноћ* Шекспир (Ужице), Шабац 2000; *Хасанајиница* Љ. Симовић (Ужице), награда за костим, Пирот 2003; *Тартиф* Молијер (Ужице), награда за сценографију са Миодрагом Миловановићем, Пирот 2002. Награде на фестивалима ЈоакимФест – за најбољу костимографију у представама *Код лейоі изілега* Е. фон Хорвата (Крагујевац) и *Конкурс* А. Галина (Ужице), 2005. и ЈоакимИнтерФест – награда за ликовност *Родољубци* Стерија (Ужице), 2009.

НАГРАДЕ 58. ФЕСТИВАЛА „ЈОАКИМ ВУЈИЋ“

- Награда за најбољу драмску представу у целини
- Награда за најбољу режију
- Награда за најбољу сценографију
- Награда за најбољу костимографију
- Награда за најбоље глумачко остварење – четири равноправне награде
- Награда најбољем младом глумцу
- Специјална награда – за неки од сегмената позоришне игре који није обухваћен главним наградама
- Награда Округлог стола критике

ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ

7. мај 2022. 20.00 часова

НА РУБУ ПАМЕТИ

ЈЕДНЕ ПИЈАНЕ НОВЕМБАРСКЕ НОЋИ 1918.

Мирослав Крлежа (по делима М. Крлеже,
Ива и Тене Штивичић)

Режија: Марко Мисирача

Књажевско-српски театар Крагујевац /
Хрватски културни центар Београд

8. мај 2022. 20.00 часова

ОСЛОБОЂЕЊЕ СКОПЉА

Душан Јовановић

Режија: Горчин Стојановић

Народно позориште Ниш /
Народно позориште Лесковац

9. мај 2022. 20.00 часова

СТВАРАЊЕ ЧОВЕКА

Тијана Грумић

Режија: Миа Кнежевић

Народно позориште Лесковац

10. мај 2022. 20.00 часова

ТРПЕЛЕ

Бобан Скерлић и Милена Деполо

Режија: Александра Ковачевић

Краљевачко позориште /
Шабачко позориште

11. мај 2022. 20.00 часова

ЦРНА ОВЦА

Вида Давидовић

Режија: Снежана Тришић

Краљевачко позориште

12. мај 2022. 20.00 часова

СВЕ НЕСРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ

ЛИЧЕ НА СРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ

Патрик Лазић и Милена Деполо

Режија: Патрик Лазић

Народно позориште Пирот

13. мај 2022. 20.00 часова

ИЗБИРАЧИЦА 42

по мотивима Избирачице Косте Трифковића

Режија: Владимир Попадић

Крушевачко позориште

ПРЕДСТАВА У ЧАСТ НАГРАЂЕНИХ

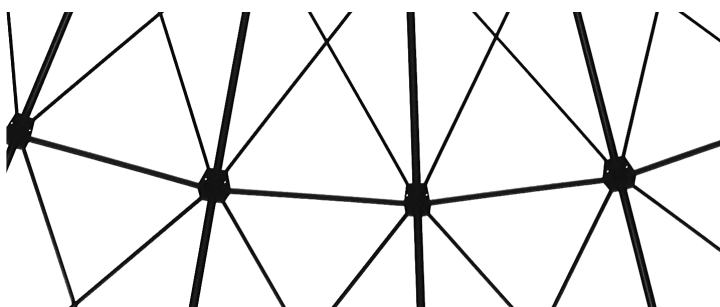
14. мај 2022. 20.00 часова

СВИЊСКИ ОТАЦ

Александар Поповић

Режија: Хаџи Немања Јовановић

Народно позориште Ужице

ГЛЕДАЛИ СТЕ / ЦРНА ОВЦА

Вида Давидовић

Режија и драматургија: Снежана Тришић
 Композиторка и аранжерка: Марија Балубџић
 Сценографкиња: Снежана Тришић
 Костимографкиња: Милица Грбић-Комазец
 Сценски покрет и кореографија:
 Катарина Илијашевић и Снежана Тришић
 Лектор: Ђорђе Марковић
 Дизајн светла: Радомир Стаменковић
 Асистенткиња сценографа: арх. Ирена Николић
 Фото: Ненад Миленковић

ИГРАЈУ:

Поштењак – увек као такав, мало прича и гледа своја посла – **Никола Воштинић**
 Љубавница – увек као таква – **Александра Аризановић**
 Вођа, Богаташ и Сиромах – **Зоран Церовина**
 Шефица банде, Банкарка, Тужитељка, Министарка и Професорка – **Горица Динуловић**
 Лопов 1, Сиромах – **Владимир Јовановић**
 Лопов 2, Полицајац – **Предраг Павловић**
 Лопов 3, Сиромах – **Биљана Талић**
 Лопов 4, Шалтеруша – **Светлана Миленковић**

Краљевачко позориште

О представи

У току процеса рада на тексту и представи било је неизбежно присетити се свих образаца наше личне и колективне историје који су формирали глобално стадо и прогнали сваку црну овцу која је подигла своју главу из масе. Последњих деценија унутрашње и спољашње друштвено-политичке околности трансформисале су наше друштво у систем поремећених вредности који је пред колапсом и сломом. Такву друштвену катаклизму пробали смо да истражимо кроз личну и колективну одговорност и склоност идеолошким заблудама и манипулацијама.

Када се инфантилна и наивна самообмана преобрази у скаредни пир и похлепу за капиталом, раслојено друштво почиње да се батрга у ироничним понорима трагичне фарсе. Апсурд ове представе је у томе што један поштен човек поремети цео систем који је утемељен на ситном и крупном лоповлуку, а када лоповлук крене да отима добра која нису материјална, ово постаје прича о страдању, о томе да смо изградили свет у коме је немогуће бити и остати човек, *поштен човек*.

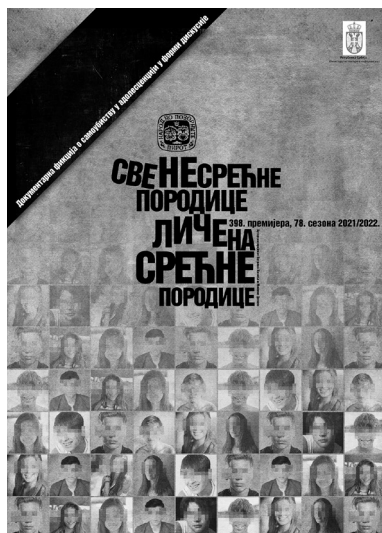

Црна овца је наш покушај да схватимо како је нестала револуција, а љубав и човечност постале непотребне и сувишне вредности. Запитали смо се ко нам је украо идеале, младост, здравље, љубави, будућност, нерођену и рођену децу? У који то део света може да се емигрира и буде спокојан када остатак света, негде тамо, колабира? Ко нам је украо интелектуално својину, вољене особе, наду и храброст да будемо *црне овце*?

Снежана Тришић, редитељка

ВЕЧЕРАС НА РЕПЕРТОАРУ /
СВЕ НЕСРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ ЛИЧЕ НА СРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ

– документарна фикција о самоубиству у адолесценцији у форми дискусије –

Ауторски пројекат Патрика Лазића и Милене Деполо
 Режија, сценографија, избор музике: Патрик Лазић
 Драматургија: Милене Деполо
 Костимографија: Милица Грбић Комазец
 Дизајн звука: Теодора Ђурковић

ИГРАЈУ:

Александар Радуловић,
Александра Стојановић,
Милица Филић,
Данијела Ивановић,
Александар Алексић.

Народно позориште Пирот

СВЕ ЈЕ КАКО ТРЕБА, СВИ СМО НЕЧИЈА СВОЈИНА

пише: Александра Јовановић

На почетку беше не баш уређена држава, где се лепо живело од умереног лоповлука. Како су сви циклично крали, тако је постајао прилив и одлив својине и све је било како треба, док није дошао један поштен човек, који је тврдоглавим одбијањем да отима од ближњег свог, пореметио читав систем, те је било потребно саградити нови, отпоран на поштењаке.

Представа „Црна овца”, по тексту Виде Давидовић, а у режији Снежане Тришић, преиспитује обрасце на којима је изграђен један друштвени систем, усађивање и пресађивање идеологија у главу појединаца како би постали маса (стадо), а све под палицом капитализма, односно људи којима се такав систем једино исплати. Такође, поставља питање о постојању једне алтернативе том апсурдном уређењу које, иако такво, ипак има

устаљени ток. Када се у том брижљиво програмираном плану, појави логичка грешка, у виду непроменљивог Поштењака (Никола Воштиновић), коме нема лека, догађа се колапс.

Драмска списатељица, Вида Давидовић, врло прецизно сецира разна друштвена стања и појаве: усамљеност, похлепу, очајање, тежњу за стицањем, прилагођавање, слепо праћење наређења и посебно, жељу за блискошћу, отелотверену у односу Поштењака и Љубавнице (Александра Аризановић), унапред осуђеним на пропаст, јер у држави лопова, „сви само краду”. Њен језик, очишћен је од сувисле демагошке терминологије и огољен до саме сржи, тако да га сви могу разумети. Чак и када ликови говоре у фразама, њима је придодато нешто интимно, детаљ који их издваја од обчних типова. Због тако карактеристичних одредница ликова, њихово препознавање засновано је на коренитим појавама у нашем друштву, па тако и само постају архетипови, а њихове судбине трагичне, колико фарсичне.

Одлука редитељке, Снежане Тришић, да представи приступи као фарси, показала се као изузетно успешна, будући да управо кроз смех (а смеха је било), кроз наглашавања апсурдности ситуација, уз сценски покрет и кореографију Катарине Илијашевић, најбоље уочавамо рупе и публика врло добро детектује оно у својој реалности. Када ствари попут уцене, изнуђивања, варљиве политичке пропаганде, присилне миграције и полицијске бруталности, сместимо на позорницу, под рефлекторима, без начина да их замаскирамо, буде смешно, колико је једноставно, очигледно и нама пред очима све време.

Сценографски елементи у виду металних шипки/ мердевина и дасака (који заједно по потреби чине: кревет, шалтер, прозор, зид, стан, мост, екран), део су увек променљивог градилишта, на коме настаје једна држава. Делови тог градилишта некада прете да падну и сруше се на главе јунацима, алудирајући на рушење конструкције већ изграђене државе. Тада треба нешто променити, увести полицију која ће поново успоставити ред, на пример.

Костими Милице Грбић – Комазец, на махове делују реалистично, али то је само док се не појави неки зачудни детаљ (шљаштећа фантомка, вео окићен сијалицама), тек да нас подсети да гледамо представљање наше реалности. А да би то било подношљиво, мора бити наглашено.

Сонгови Виде Давидовић уз музику Марије Балубцић, а посебно обраде песама („Ђао бела”, „Хеј Словени”, „Да нам живи живи рад”, „Интернационала”), на кратко забаве публику, можда и покрену неку врсту носталгије. Али са временом и понављањем стихова који разобличавају већ зацементирана идеолошка уверења, оставе горак укус у устима.

Сви ликови, од Поштењака, а до лопова посебно, касније сиромаша (Владимир Јовановић, Предраг Павловић, Биљана Талић, Светлана Миленковић), успешно нас проведу кроз њихов развојни пут, од комичних лопова који слепо верују у систем, преко оних што на једвите јаде покушавају да буду део њега, под новим, неповољним условима (самим тим, мењају своја имена

и улоге), до прегажених, сада стварних људи, којима је све одузето. Овде морамо изузети Поштењака, будући да се он никада не мења, па попут насловне „Црне овце”, не може ни опстати. Његова врлина, поштење, понављана као мантра кроз представу, остаје, на велику жалост, нефункционална алтернатива. Горица Динуловић (у улози Шефице банде, Банкарке, Тужитељке, Министарке и Професорке) и Зоран Церовина (у улози Вође банде, Богаташа и Сиромаша), ликови са највише, грубо речено, промена, показали су право лице опортунизма, грамзивости, али и сналажења у новој капиталистичкој творевини (где најјачи опстају). Александра Аризановић у улози Љубавнице, како текст каже „увек као такве”, оставила је посебан печат у представи, својом маестралном глумачком игром, где из наметнутих оквира јасно испољава снага особе од крви и меса и огромну жељу, да се буде близак са неким, јер једино она верује у вредност одавно изгубљену у држави лопова: љубав.

На крају, „Црна овца”, показује шта се догађа када се разграби све материјално што један човек може да поседује, а „Својина је” и тако, увек била „ничија”. Људи се навикли на насилно одузимање и присвајање, окрећу оним стварима за које смо сматрали да неће и не смеју бити одузете. Када достојанство, идеје, време, тело, деца, живот, а коначно смрт, буду одузете од нас, шта ће остати? Доказано је да мале револуције у виду црне овце, брзо буду угушене. Да ли су оне велике, још увек могуће?

ОКРУГЛИ СТО ПРЕДСТАВЕ ЦРНА ОВЦА

ФОТО: Ненад Борисављевић

Након уводних речи, др Зоран Максимовић је пете вечери фестивала најпре замолио директора краљевачког позоришта, господина Миодрага Динуловића, да на округлом столу каже нешто о представи „Црна овца“.

МИОДРАГ ДИНУЛОВИЋ:

– Најпре преносим поздраве редитељке Снежане Тришић која нажалост услед здравствених проблема није могла да нам се придружи вечерас. Она је изузетно везана за ову представу. Када смо се договарали на прошлом позорју да ради у Краљево, рекла ми је да четири године чува овај текст и да тражи позориште које је довољно лудо или храбро да га стави на репертоар и да јој је овај текст враћен из неколико кућа. Препознали смо Снежана и ја да у овом комаду Виде Давидовић нема ничега храброг, већ има нечега болног и истинитог и да је то за Краљево врло важно. Процес рада са Видом, Снежом и овим дивним тимом је био за мене као продуцента изузетно леп и ненаметљив. Морам да кажем да смо, пре свега, окупили дивне људе и посвећене уметнике. Ово је уједно и цела краљевачка подела. Неки су у сталном радном односу, неки су хонорарни сарадници, надам се ускоро и стални чланови куће. Поносан сам на то да су

глумци свих генерација наше куће на сцени. Имали смо ту срећу да у женском рукопису Виде Давидовић и Снежане Тришић испричамо причу која нас се тиче.

Др Зоран Максимовић је упитао ауторку текста, Виду Давидовић како је настао комад „Црна овца“ и одакле се јавила идеја.

ВИДА ДАВИДОВИЋ:

– Снежана Тришић је контактирала са мном и рекла је да би волела да радимо заједно. Претходно сам радила са њеним студентима на различитим пројектима. Након тога сам прихватила да радим са њом јер изузетно ценим њен рад. Тражиле смо инспирацију у разним литерарним и филмским утицајима. Пре свега је то била једна прича Итала Калвина која нам је била занимљива. После тога смо наравно провучиле и друге различите утицаје из разних медија које смо пронашле. „Црна овца“ је настала као нека врста мог ауторског дела. У неком моменту се то одвојило од тих разних утицаја. Пре свега је преовлађивала у нашем уметничком раду потреба да прикажемо једну врсту и транзиционе привреде и потребе за првобитном акумулацијом капитала. Поред тога, да прикажемо на који се начин класа усложњава и настаје, под којим обртима и на који начин се формира друштво у капитализму. Не нужно наше, већ свако могуће друштво

у тој раној, првој етапи капитализма у којој смо сви склони да на неки начин хвалимо ту врсту предузетништва, ту врсту амбиције, грамзивости. Импликације које се стварају у друштву су велике и класне разлике постају све веће и веће. Друштвена неправда је била наша иницијална идеја од које смо почели.

Др Зоран Максимовић дао је реч критичару Милошу Латиновићу, који је истакао важност и актуелност теме обрађене у овом комаду.

МИЛОШ ЛАТИНОВИЋ:

– Допада ми се то што је у представи проговорено о лопову, без жеље да се било шта сакрије. Зато што иза тога да је неко лопов стоји и могућност да је неко неодговоран и могућност да је неко безобразан, да неко чини нешто што није можда директно везано за термин лопов, а прави штету некоме или целом друштву. Та врста понашања човека, од најбаналнијих момената до најстрашније ствари јесте оно што унижава и уништава нашу цивилизацију. Прича за коју сте се определили је изванредна. Питамо се такође у представи где је нестала револуција и како је могуће да опет дођемо у могућност да направимо револуцију. Одговор је у томе да таквих људи више нема. Снежана Тришић је као редитељ направила неколико врло храбрих потеза. Опредељење за ову функционалну сценографију по мени је изванредно и оно јако доприноси ономе што представа треба да говори јер је остављено управо све тексту и глумцима. Врло сам задовољан што постоје овакве представе и оваква позоришта која су довољно храбра да проговоре о актуелним стварима другачијим позоришним језиком и да дају шансу младим људима.

Др Зоран Максимовић је упитао глумце да поделе своја искуства са редитељком у раду на представи.

НИКОЛА ВОШТИНИЋ:

– Мени је ово други пут да сарађујем са Снежом Тришић. Тек у другој сарадњи сам схватио да она отвара многе моје потенцијале. У раду са њом сам уживао, као и у раду са колегама. Било је тешко радити оваквог

лика. Она ми је тражила да га играм више споља, јер сам ја најпре мислио да интроверти немају потребе да се доказују и показују споља, него да су више пасивни посматрачи. Верујем да би то доста представу вукло уназад. Тада ми је скретала пажњу на то да је у питању главни лик. Било ми је јасно од половине процеса у ком правцу би то требало да иде. Уживам док играм ову представу, док се заљубљујем изнова и доживљавам све ово поново на сцени.

Директор краљевачког позоришта, господин Динуловић је за крај округлог стола поменуо неке од намера редитељке ове представе.

МИОДРАГ ДИНУЛОВИЋ:

– Кроз ову представу Снежана жели да проговори о томе колико је свет угрожен глобалним капитализмом и банкама. Жели да проговори на сцени и о недостатку љубави. Вечерас сам осетио све оно што је Снежана поменула да жели да види у представи и да чује у публици. Публика је дисала управо на онај начин на који је она то желела.

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ АЛЕКСАНДРА ЈОВАНОВИЋ, критичарка

Рођена 1996. године у Врању. Дипломирала је и мастерирала на Факултету драмских уметности, смер драматургија, где је тренутно на докторским студијама. Живи и ради у Београду.

Радила је као драматург при Позоришту „Бора Станковић” у Врању неколико месеци.

Писала је текст за докторски уметнички пројекат Анђелка Бероша *Инџимности: Када сјавам мислим да сам буган*, који је премијерно изведен у Народном позоришту у Београду, 2020. године.

Радила је адаптацију комада *Дечко из њоследње клује*, који је изведен у позоришту „Тоша Јовановић” у Зрењанину 2021. године, у режији Тијане Васић. Такође, адаптирала комаде *Окамењено море* и *Тројанке*, који је под називом *Окамењено море* премијерно изведен у Позоришту „Бора Станковић” у Врању 12. јануара, у режији Стевана Бодрже. Ауторка је сценарија за дипломски филм *Кројки*, редитеља Јована Димоског, на Факултету драмских уметности, премијерно приказаног на 69. Мартовском фестивалу ове године.

Њен романа *Црна њица* освојио је бројне награде – награда Политикиног забавника 2020. године за најбољи роман за децу и младе; Награда Града Ниша „Мален цвет” за 2020. годину, за најбољи роман за децу и младе; номинован је за регионалну књижевну награду за стваралаштво за децу и младе „Мали принц”, на фестивалу „Везени мост” у Тузли.

Роман *Црна њица* уврштен је у 200 најбољих романа за децу и младе на свету, у међународном каталогу White Ravens 2021. који издаје минхенска библиотека за децу и младе.

За текст *Жеља* (рађен по мотивима романа *Црна њица*) добила је награду „Сигридруг”, на Змајевим дечјим играма у Новом Саду, у оквиру фестивала „Монодрама за децу”, 2021. године.

Награда „Млади Дис” за 2020. годину додељена јој је за песничку збирку *Јајма*, а исте године освојила је и награду „Стеван Сремац”, друго место, за циклус песама.

Добитница је прве награде за кратку причу на такмичењу удружења „Скрибонаути” из Хрватске, за причу *Јованка*, 2021. године.

Објавила је причу *Бијка изјујира* у збирци кратких прича *Бибер 4*.

Збирка песама *Прсији у њсећем крзну* је у припреми, а тренутно пише други роман за младе под радним насловом *Сва брда су истиа*, у издању Креативног центра.

Александра Јовановић,
критичарка

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ

4. мај – 4. јун

Фоаје Књажевско-српског театра

ИЗЛОЖБА „МИЈА АЛЕКСИЋ – БИТИ ГЛУМАЦ”,

организатор Дом омладине Крагујевац, продукција Културни центар Горњи Милановац

10. мај 12.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

РАДИОНИЦА „ДРАМАТИЗАЦИЈА САВРЕМЕНЕ КЊИЖЕВНОСТИ – ИЗАЗОВИ И РЕШЕЊА”,

Милош Латинковић, књижевник

11. мај 12.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

ПРЕДАВАЊЕ „МИСЛИ ЈОВАНА СТЕРИЈЕ ПОПОВИЋА О ПОЗОРИШТУ И ГЛУМИ”,

др Немања Савковић, доцент на Факултету уметности Универзитета у Приштини

13. мај 18.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

ПРЕДАВАЊЕ „ЈОАКИМ ВУЈИЋ: СРПСКОГ ПОЗОРИШТА КАМЕН ОДБАЧЕНИ, КАМЕН УГАОНИ”,

др Исидора Поповић, театролог

14. мај 18.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

ПРЕДСТАВЉАЊЕ МОНОГРАФИЈЕ „СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: ТИХИ МАЈСТОР ВЕЛИКОГ УМЕЋА”,

Зоран Јеремић, приређивач монографије, Зоран Жеравчић, представник издавача – „Колектив” Ужице и мр Немања Ранковић, глумац и редитељ

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ

ПРЕДАВАЊЕ „МИСЛИ ЈОВАНА СТЕРИЈЕ ПОПОВИЋА О ГЛУМИ И ПОЗОРИШТУ“, др Немање Савковића, доцента на Факултету уметности, Универзитета у Приштини

11. маја на Малој сцени Књажевско-српског театра одржано је предавање „Мисли Јована Стерије Поповића о глуми и позоришту“, др Немање Савковића, доцента на Факултету уметности, Универзитета у Приштини. Током предавања, које је део пратећег програма 58. Фестивала професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“, професор Савковић представио је свестраност и не тако познате делове стваралаштва Јована Стерије Поповића.

Јован Поповић се сматра једним од зачетника српске позоришне критике. Објављивао је у тадашњој штампи и био уредник двеју рубрика које су се бавиле позориштем. У његовим радовима укрштају се два утицаја – просветитељски, доситејевски, и вуковски, национални, а у тим радовима можемо видети почетке теоријских мисли о позоришту код Срба.

Поповићев рад на успостављању позоришног живота Срба био је веома свестран. Поред позоришне критике, бавио се и промишљањем глуме у свом Уџбенику из Реторике. Ова тема је слабо обрађивана, и недовољно проучена, али овде можемо пронаћи Поповићево оригинално промишљање глуме. Овде се детаљно анализирају особености говора и покрета и ако се транспонује његов термин „беседник“ у глумац, добијате једно детаљно упутство за глумачко извођење.

Огроман рад на успостављању културног живота у Србији – драматуршки, критичарско-теоријски, практични (на оснивању позоришта), просветитељски и педагошки (писац првих уџбеника, просветних закона), ставља Јована Поповића у центар наше традиције и културног наслеђа које смо дужни да негујемо, истакао је професор Савковић.

Предавању су присуствовали ђаци Прве крагујевачке гимназије и студенти Филолошко-уметничког факултета.

САВЕТ ФЕСТИВАЛА

Спасоје Ж. Миловановић, директор Народног позоришта у Нишу

Младен Кнежевић, директор Књажевско-српског театра

Владимир Ђуричић, директор Позоришта тимочке крајине „Зоран Радмиловић” Зајечар

Градимиr Филиповић, директор Народног позоришта Пирот

Предраг Радоњић, директор Народног позоришта Приштина

Бранислав Недић, директор Крушевачког позоришта

Зоран Стаматовић, директор Народног позоришта Ужице

Миодраг Динуловић, директор Краљевачког позоришта

Сеадетин Мујезиновић, директор Регионалног позоришта Нови Пазар

Драган Марјановић, в. д. директора Народног позоришта Лесковац

Ивана Недељковић, директорка „Пулс театра” Лазаревац

Владимир Василић, в. д. директора Шабачког позоришта

Јелена Стојановић Патрногић, директорка Позоришта за децу Крагујевац

Милица Радуловић, директорка Позоришта лутака Ниш

Ненад Јовић, директор Позоришта „Бора Станковић” Врање

Братислав Јанковић, директор Градског позоришта Чачак

ТИМ 58. ФЕСТИВАЛА „ЈОАКИМ ВУЈИЋ”

Директор

Младен Кнежевић

Извршни продуцент

мр Војо Лучић

Односи са јавношћу
и маркетинг Фестивала
Јована Перић

Техничка координаторка
Ана Колбјанова

Техничка подршка
Ненад Милорадовић

Екипа технике

Владан Бркић, Зоран Стевановић, Страхинја Ђорђевић, Марија Вујичић, Саша Ђорђевић,
Никола Манић, Саша Радивојевић, Иван Филиповић, Добрица Андрић, Зоран Јокановић

Административно-правни послови

Светлана Борковић, Надица Огњановић

Рачуноводствени послови

Данијела Миленковић, Снежана Недељковић, Данијела Стевић, Снежана Ристић

Домаћини труппа

Александар Милојевић, Јасмина Димитријевић, Чедомир Штајн, Ненад Вулевић, Сања Матејић,
Марија Ракочевић, Александар Милорадовић

Видео продукција

Дарко РИОТ

Билетарница

Милица Ђорђевић

Разводнице

Марија Пековић и Милица Савић

Волонтери/ке

Канцеларија за младе Крагујевац – Бојана Крстовић, Петра Гавриловић, Хелена Арнаут, Јована Марковић,
Софија Стојановић, Жељка Вукићевић, Лазар Станојловић, Емилија Савић, Катарина Марковић, Данијела Пантовић,
Ђорђе Петровић, Никола Шаркочевић, Александра Чупић, Александра Трговчевић

